

LBRIS

We know
books

A.B. PORANEK

ACOLO UNDE
SĂLĂȘLUIEȘTE
ÎNTUNERICUL

Traducere din limba engleză de
ROXANA BRÎNCEANU

CORINTEENS

FATA CARE A INTRAT ÎN PĂDURE

FESTIVITĂȚILE DIN NOAPTEA DE KUPALA SUNT ABIA LA ÎNCEPUT când Liska Radost părăsește satul.

Lacrimile îi înțepă ochii în timp ce aruncă o ultimă privire peste umăr. O rafală de vânt îi smulge șalul, amenințând să devoreze flacăra lămpii. Noaptea solstițiului ar trebui să fie una de sărbătoare sub o lună mare de vară. Este noaptea în care fetele necăsătorite împletesc coroane de flori sălbatice și le lasă să plutească pe râu pentru ca băieții din zonă să alerge după ele, noaptea în care se cântă cântece populare în trosnetul unui foc de tabără vesel, noaptea în care sătenii se roagă la Dumnezeu pentru câmpuri fertile, vite și soții. Dar, cel mai important, este noaptea în care, potrivit legendei, va înflori feriga.

Și, dacă legendele sunt adevărate, aceasta este noaptea în care Liska o va găsi. Va lua floarea în mâini, își va pune dorința și își va ispăși păcatele.

Pășește mai adânc în întuneric, printr-unul dintre numeroasele lanuri de grâu care se întind peste dealuri și înconjoară satul din toate părțile. La amiază, soarele le va transforma tulpinile în fire

de aur, dar acum foșnesc rău prevestitor pe fustele cu motive florale ale Liskăi, aplecându-se ca niște penitenți în căință. Fata își ridică lampa mai sus, dar lumina ei nu e mai mult decât o scânteie pâlpâitoare – o caricatură a focului de tabără de Kupała care dansează în depărtare, gravând pe pânza nopții acoperișurile de paie din Stodoła.

Stodoła. Acasă. O casă pe care nu o va mai vedea dacă nu izbutește în seara asta. Știe ce zvonuri șoptesc sătenii: că e vrăjitoare, că e la fel de rea ca magia întunecată adăpostită în pădurea spiritelor. Ironia situației aproape că o face să zâmbască: acel loc blestemat, numit Driada, este locul unde se spune că înflorește floarea de ferigă¹.

Este singura ei șansă de ispășire.

Luna se ridică deasupra capului, un uriaș ochi argintiu, larg deschis și vigilent. O îmboldește pe Liska să meargă mai departe, alimentându-i flacăra din piept. În toate poveștile, floarea de ferigă înflorește doar până la răsăritul soarelui – așadar, nu are nicio clipă de pierdut.

Drumul o duce pe lângă ferme, pe dealuri line, presărate cu mesteceni albi ca niște fantome și cu iarbă aspră, care adăpostește o orchestră de greieri. În încercarea de a-și ridica moralul, începe să fredoneze un cântec popular despre o fată, doi pretendenți și un arbore de scoruș. Greierii îi dau ritmul, briza șoptește în armonie și, încet-încet, Liska se convinge că nu-i e frică.

Până când îi apare înaintea ochilor pădurea spiritelor.

Liska a mai văzut Driada – toți copiii din Stodoła au văzut-o, aduși aici de curiozitatea năzdrăvană pe care numai un copil o

¹ Floarea de ferigă este o floare magică în mitologia baltică și slavă. Aceasta înflorește pentru scurtă vreme în timpul solstițiului de vară și îi aduce noroc celui care o găsește. În anumite povești, le permite oamenilor să înțeleagă graiul animalelor (n. red.).

posedă. De câte ori n-a stat oare în acest loc cu Marysieńka, provocându-se una pe cealaltă să se strecoare tot mai aproape de pădure? Mai aproape, mai aproape, tot *mai aproape*, până când un mârâit sau un foșnet dinăuntru le făcea să țipe și să fugă tot drumul până acasă. Copiii fac lucruri prostești până când sunt suficient de mari pentru a înțelege că sunt prostești – până când tatăl lor îi învață să împletească din paie amuletele care se găesc în fiecare casă din Stodoła sau mama lor le explică de ce le leagă părul cu panglici roșii. „Este o protecție”, spune mama cu voce blândă, și totuși sumbră, „împotriva spiritelor, a demonilor și a relelor din pădurea spiritelor.”

Stând atât de aproape, Liska trebuie să recunoască faptul că pădurea are un fel de frumusețe morbidă: frumusețea florilor deasupra mormintelor sau căderea unui șoim care-și prinde prada. Copacii ei sunt enormi, groși ca niște turnuri și ramificați, cu crenghi ca degetele unei bătrâne, încâlcite în ceața groasă, ca de vată. Miroase, își dă seama Liska, ca un mormânt proaspăt săpat – lut, putregai și hoit, pătând fiecare respirație.

Undeva acolo se află floarea de ferigă. Când o va găsi, va trebui să-și pună cu grijă dorința, pentru că nu i se îndeplinește decât una singură. În legende, oamenii își pun adesea dorințe prost formulate și au parte de un sfârșit teribil, presupunând că reușesc să treacă de spiritele diavolești ale pădurii. Cel puțin în acest caz, blestemul Liskăi îi oferă un avantaj – a fost întotdeauna capabilă să simtă spiritele, să le audă și chiar să le vadă: *skrzatul* de lângă sobă care se plânge de podeaua murdară sau *kikimora* din casa vecinului care exclamă încântată când găsește fire de lână pe care să le încâlcească. Dar acestea sunt spirite casnice binevoitoare, îngrășate cu ofrande de pâine și sare și prietenoase cu oamenii care le adăpostesc. Se îndoiește că demonii din Driada vor vorbi aceeași limbă.

Oare chiar o să facă asta? Nu e prea târziu să se întoarcă.

O amintire: părintele Paweł stând în bucătăria căsuței înghesuite a familiei Radost. E un preot tânăr, cu sutana zdrențuită la fel de peticită ca barba, iar expresia îi este prea precaută ca să treacă drept compasiune. El și mama sunt singurii oameni din Stodoła care știu secretul Liskăi. Cel puțin, așa erau până acum două seri.

„Oamenii încep să-și pună întrebări, Dobrawa”, a spus Paweł. „Nu există nicio dovadă, dar nimeni nu-și poate explica altfel. Cel mai bun lucru pe care îl poți face este să o trimiți departe, înainte ca ea să-și piardă din nou controlul sau ca Prawota să adune mai mulți oameni care să se alăture cauzei lor.”

Liska n-ar fi trebuit să-i audă cuvintele, dar a ascultat oricum, privind din afara casei printr-o crăpătură a obloanelor. Și-a încleștat dinții ferm pe buză și a simțit gust de fier pe limbă. Ziua era umedă, cerul, de un albastru înțesat de nori, iar o găină scurma în pământul de lângă picioarele ei.

„Știu, părinte, știu, dar unde s-ar putea duce?”

Dobrawa Radost – *mama* – stătea în fața părintelui Paweł, pigulind frunze de mentă de pe o tulpină și așezându-le la uscat. Cu ținuta ei rigidă și ochii reci ca gheața, îi amintea mereu Liskăi de Szklana Góra, muntele de sticlă din povești pe care niciun cavaler nu l-a putut cuceri. Și, la fel ca acel munte, mama nu este nici bună, nici crudă. Este pur și simplu de nestăpânit, o trăsătură care i se cere ca vindecător al consătenilor ei din Stodoła.

„Are vârsta potrivită”, i-a răspuns părintele Paweł. „Și e o fată cuminte și bine-crescută. Ai putea s-o căsătorești, s-o dai ucenică... sau, chiar mai bine, s-o trimiți la o mănăstire. Dumnezeu nu refuză pe nimeni, iar prezența Lui o va împiedica să fie ispășită de acele puteri nefirești.”

Dobrawa a oftat. „M-am gândit la toate astea, părinte, dar e cu adevărat o idee bună să o trimitem singură? Mă tem de ceea ce ar

LIBRIS

We know
books

putea deveni fără îndrumare." Mama a aruncat pe jos o tulpină de mentă goală. „Ah, Bogdan ar fi știut ce să facă cu ea! El era singurul care știa cu adevărat.”

„Faci ceea ce trebuie”, a asigurat-o părintele Paweł. „Nu e o condamnare, ci doar o măsură de precauție. Pentru siguranța ei și. . .”

Și pentru a noastră. Aceste ultime cuvinte au rămas nerostite, dar Liska a știut ce voia să spună preotul: că Liska este periculoasă și că a fost coruptă de magie, ca o livadă de mană.

— Voi schimba asta! le promite ea stelelor de deasupra. Voi îndrepta lucrurile!

Va face orice pentru a dovedi că nu este periculoasă, că locul ei e acolo și că aparține satului și neamului ei. Chiar dacă asta înseamnă să-și pună încrederea în basmele copilăriei.

Pășește înainte, mai departe, mai aproape, până când ridică ochii și vede copacii Driadei. Groaza i se pune în gât, dar o înghite.

— Dumnezeu să mă apere! șoptește.

În pădure, ceva țipă drept răspuns. Vântul? Nu, e prea inegal!

Un urlet.

Sau poate un râs.

Ridicând lampa, Liska Radost se uită la poteca pe care a ales-o, nu mai mult decât buruieni călcate în picioare printre urzicile foșnitoare și măceșii răi căscați ca niște fâlci. În lumina pâlpâitoare a flăcării totul pare un miraj, un prag al palatului beznei. Așteptând. Supraveghind.

Râsul răsună încă o dată, dar, de data asta, Liska se forțează să-i răspundă cu un zâmbet.

Apoi pășește între copaci.

Nimic nu este o certitudine în noaptea din pădure.

Într-un întuneric fără vânt, închis față de lume, un copac nu e un copac, ci un trup slăbit, cu membrele strâmbе; scoarța nu e

scoartă, ci un chip grotesc cu pielea crăpată; măcăcinii de dedesubt nu sunt deloc măcăcini, ci gheare malefice care smulg și sfâșie hainele. Urzicile înțepă gleznele expuse ale Liskăi, dar durerea nu este nimic în comparație cu gădilăturile de la ceafă și cu sentimentul acut că este *urmărită*.

Liska își dă seama că îi e mai puțin frică decât ar trebui. Poate pentru că această pădure, la fel ca ea, este ceva nenatural, ceva *altfel*. Doar după aspect, fata se potrivește mai mult în codru decât s-a potrivit vreodată în sat – are părul de culoarea pământului proaspăt răscolit, pielea măslinie și obrajii marcați de pistrui scoși în evidență de soare. Pentru Kupața poartă *strój* de sărbătoare: o fustă stacojie cu model floral șters și un corset brodat peste o bluză albă din dantelă, iar bucele sălbatice îi sunt strânse în cozi împletite. În jurul gâtului îi atarnă un șirag de mărgele roșii din scorușe, considerate atât un accesoriu festiv, cât și o protecție împotriva demonilor. Când se prinde de o creangă și se rupe cu o pocnitură, pare o ironie.

Liska nu se oprește să-l ridice.

Pădurea se adâncește. În depărtare se întrezăresc lumini fără sursă, prea mari ca să fie licurici. Ceva foșnește în desișul din dreapta Liskăi; ar putea să jure că vede o *chestie* cu picioare arcuite care se ascunde în ceață, dar se târăște în afara razei vizuale înainte ca lumina felinarului ei să o poată surprinde. Data următoare când face un pas înainte, ceva îi trosnește sub picioare. *O creangă*, își spune în sine ea.

Chiar dacă se simte mai degrabă ca un os.

Continuă să meargă. E singura ei șansă, iar disperarea depășește cu mult frica. În mintea ei, poate deja să vadă – cum se întoarce acasă la mama și-i spune că nu mai are de ce să-și facă griji, că magia Liskăi nu le va mai face probleme. Gata cu oalele de lut care se sparg fără să fie atinse, gata cu focurile care se

aprend în prezența ei, gata cu păsările care se adună la fereastra ei în fiecare dimineață de parcă ar vrea să-i spună un secret pe care nu-l poate înțelege!

Cum va fi viața atunci când nu va mai fi nevoită să-și țină capul plecat și să se prefacă pur și simplu că dezastrele care o urmează sunt simple coincidențe? Când nu va mai fi nevoită să își stăpânească orice emoție, ca nu cumva să-i declanșeze magia?

A crezut, a crezut cu adevărat, că în sfârșit a reușit să țină totul sub control.

Până la Marysieńka.

Amintirea se agață de ea cu ghearele, dar tânăra o împinge din nou înapoi. *Privește spre lumină! își amintește sieși. Atunci nu vei vedea umbra din spatele tău.*

Dar noaptea în pădure e foarte puțină lumină.

Nu trece mult timp până când Liska se abate de pe potecă. Un pas neatent și, când se întoarce, nu mai vede drumeagul, ci numai copaci în față și copaci în spate care se apropie tot mai mult, cu ramurile împletindu-se într-o cușcă claustrofobică, iar frunzele reci și umede o plesnesc peste față.

Pulsul îi bubuie puternic în urechi. Poteci ca aceea pe care tocmai a pierdut-o erau trasate de caravanele de negustori care treceau din Orlica în țara vecină, Litven. Acei negustori intrau în Driada pregătiți – aduceau cai puternici, puști și săbii, uneori chiar și gărzi angajate. Cu o săptămână înainte de intrare, lăseau zeciuiala: carne, pâine sau monede la gura drumului pe care alegeau să-l urmeze, ofrande pentru demonul Leszy.

Leszy. Un nume cunoscut de fiecare sătean din Stodoła, memorat ca o rugăciune, dar rostit ca un blestem. El este cel care conduce Driada și ține spiritele în frâu, dar și cel care îi protejează pe călătorii din pădure și satele din jurul ei. El este cel care nu permite nimănui să intre pe domeniul său fără să plătească zeciuiala – și

toți știu că, dacă Leszy nu este mulțumit de ceea ce primește, cei care intră în Driada nu se vor mai întoarce.

Liska și-a făcut propria ofrandă în noaptea de dinainte de Kupała — o pâine de secară și *kietbasa* uscați —, lăsată la deschizătura potecii pe care intenționa să o urmeze. Acum, că s-a rătăcit, și-a pierdut orice speranță de a fi protejată de Leszy. La fel cum poveștile vorbesc despre Leszy, care îi păzește pe călători, ele avertizează, de asemenea, și că aceia care se abat de pe cărările sale nu vor mai găsi niciodată drumul înapoi spre ele.

— Nu contează! le spune Liska pădurii sau lui Dumnezeu, dar poate că în acest moment sunt unul și același lucru. Nu-mi imaginez că ai ascunde floarea undeva unde ar putea fi găsită cu ușurință.

Atunci degetul ei de la picior se lovește de o rădăcină. Cade în față lipsită de grație, prăbușindu-se în genunchi. Felinarul îi alunecă dintre degete, sticla spărgându-se cu o pocnitură surdă.

Flacăra se stinge.

COPACI CU PREA MULȚI OCHI

ÎNTUNERICUL SE REPEDE CA UN PRĂDĂTOR, ÎNGHIȚIND LUMEA. Tot ceea ce rămâne e o siluetă a coroanelor copacilor deasupra, frunzele ascuțite ciopbind lumina lunii în bucățele zdrențuite. Liska își pierde frâiele fricii, iar aceasta se eliberează în pieptul ei, un torent copleșitor.

Călătoria ei devine o poticnire oarbă, în care își zgârie mâinile pe scoarța aspră și se înțepenește în mă răcini. Crengile o prind de față și i se încurcă în păr până când i se desprind cozile. Paranoia îi strânge stomacul, făcându-i magia să se agite. *Calmează-te!* Trebuie să se calmeze înainte să-și piardă controlul. Începe iarăși să fredoneze, cât de încet poate, concentrându-se pe creșterea și descreșterea melodiei și dorind ca bătăile inimii ei să se potrivească.

Ajunge la al doilea vers exact când îl vede.

Un cerb alb!

Se ridică din negură ca și cum ar fi făcut din ea, iar ceața mă-tăsoasă îi atinge coastele și îi spumegă în jurul copitelor ca o apă albă. Coarnele i se arcuiesc în față, formând o coroană maiestuoasă,

construită parcă din nenumărați ghimpi albi ca lemnul de mesteacăn. Asemenea adăugire ar trebui să fie un impediment într-o pădure, însă cerbul nu se încurcă în crengile de deasupra; de fapt, pare că arborii se apleacă, depărtându-se, din fața lui și trăgându-și înapoi ramurile în semn de respect.

Pupilele ovale ale creaturii se fixează asupra Liskăi, al cărei cântec îi moare pe buze.

— B... bună! șoptește ea, apoi, pentru orice eventualitate, face o reverență.

Pare ceva potrivit, chiar dacă prostesc.

Cerbul își înalță capul. Ochii îi sunt verzi ca ferigile, dar triști și bătrâni, ca și cum ar fi văzut secole din istoria Orlicăi desfășurându-se în fața lui.

— Oare știi drumul către floarea de ferigă?

Cerbul scoate un sforăit care sună deopotrivă exasperat și amuzat. În ciuda fricii, obrații Liskăi se încălzesc.

— Bine! zice ea tulburată. Dacă nu ai venit să ajuți, atunci presupun că ai venit să mă mănânci. Atunci, ar fi bine să-i dai înainte!

Cerbul face un pas în față. Copitele lui lasă urme luminoase pe pământul umed.

— Cel puțin o să fiu hrană pentru ceva frumos, cugetă Liska, cu inima în gât. Mai bine decât un *strzygón* sau un *bies*.

Un alt sforăit al cerbului, un sunet mai uman decât ar avea dreptul să fie. Animalul mai face un pas spre ea, apoi se rotește brusc. Înainte ca fata să poată țipa, el se îndepărtează în pădure, lăsând îndărăt urme strălucitoare de copite. Semnele rămân, pulsând în întuneric și arătând aproape ca... o potecă.

Dar încotro? Liska ezită. Cunoaște prea bine poveștile despre demoni frumoși, despre *potudnica* cu părul auriu care mânuiește seceri mânjite de sânge și despre *rusalka* cu cântecul fermecat, care le arată bărbaților cele mai profunde dorințe ale lor pentru a-i atrage

spre morminte acvatice. Ar putea fi un truc – este probabil un truc. Dar e și cea mai bună opțiune pe care o are.

O ia pe urmele cerbului. Acestea se estompează de îndată ce trece de ele, lăsând lumina în față și întunericul în urmă. Încet-încet, pădurea își slăbește strănsimea, trunchiurile se îndreaptă mândre și ceața se ridică, dezvăluind o tapiserie de mușchi pufos. Urma cerbului dispare brusc, abandonând-o pe Liska pe buza unui pârau, o apă neagră precum cerneala care se revarsă bolborosind dintre două conifere gemene și străambe. Luna strălucește în raze mari în jurul ei, iar lumina este o ușurare, chiar dacă absența cerbului o neliniștește.

— Ce e locul ăsta? șoptește Liska; nu îndrăznește să vorbească tare. De ce m-ai adus aici?

Îngenunchează ezitând lângă pârau și simte acele de brad ascuțite pe palme când se apleacă în față să-și tragă răsuflarea. Gânduri despre acasă i se strecoară în minte; până acum, sătenii s-au adunat probabil în piața mare, dansând veseli în timp ce o vioară scârțâie. Poate că părintele Pawel împarte binecuvântări sau cuplurile tinere se țin de mână și sar peste focul de tabără. O, cât de mult își dorește să fie printre ei!

Înainte ca dorul să o găsească, o face o melodie.

E inconfundabilă. Cineva cântă în apropiere, o melodie obsedantă care se revarsă și se învârtește. Notele o mângâie pe Liska, făcând-o să se ridice în picioare. Sunt reconfortante, calde ca o îmbrățișare blândă sau ca o vatră aprinsă în mijlocul iernii. *Vino acasă, Liska Radost!* spun ele. *Cântarea ta s-a încheiat. Ți-ai găsit locul.*

Liska clipește. E o persoană care stă în picioare mai sus, pe pârau, ca și cum ar fi fost acolo mereu. O femeie frumoasă, goală, cu buclele blonde lipite de sâni și cu brațele întinse în semn de bun-venit. *Vino, Liska, vino!* cântă ea.

Liska își înclină din cap, ametită. Zâmbește, deși nu-și amintește de ce. De asemenea, nu-și amintește când a început să meargă, dar

acum este suficient de aproape pentru a număra articulațiile degetelor prea lungi ale femeii.

O înțepătură în piept o smucește scurt. Sentimentul este îngrozitor de familiar, ca niște fluturi prinși în cușca fragilă a coastelor. Un avertisment. Magia ei s-a trezit și o avertizează.

Brusc, imaginea femeii pâlpâie. Carnea i se strânge pe oase, iar din șuvițele de păr se scurg dăre de apă pe pielea plină de cruste unde ar trebui să fie buzele. Când Liska dă înapoi, ochii sticloși ai femeii se măresc, iar forma i se schimbă din nou. În locul ei stă mama, cu șortul ei imaculat și expresia severă. Se apropie de Liska, cu ochii de oțel îmblânzindu-se, și se întinde să o prindă de mâini.

— Vino acasă, Liska!

De data asta Liska ignoră avertismentul din piept. Nu-și dorește nimic mai mult decât să apuce acele mâini și să simtă certitudinea fermă a strânsorii lor. Și acel zâmbet... Cât a trecut de când nu a mai văzut-o pe mama ei zâmbind?

— Ai reușit, *stoneczko!* repetă mama, acum mai dragăstos. S-a terminat! Vino acasă cu mine!

Liska clipește. „*Stoneczko*” – tata o alinta așa, niciodată mama. Directa, pragmatica Dobra Radość nu e predispusă la dragălașenii.

Mama ei nu e acolo.

Liska se smucește, apăsându-și palmele pe ochi. Când îi deschide iar, fața mamei se schimonosește, zâmbetul i se lărgeste tot mai mult, imposibil de larg, etalând sclipiri de dinți ca niște ace și o limbă pală și subțire.

— Te înșeli! îi șoptește Liska creaturii. Mama vrea să mă alunge.

Fuge spre pârâu.

Femeia – ba nu, *rusalka* – se scufundă. Se topește în apele tulburi, dispărând în curent. Refuzând să se întoarcă, Liska sare de pe malul pârâului și aterizează pe malul opus, cu genunchii îndoiți.

Alunecă în noroi chiar în momentul în care *rusalka* iese la suprafață în spatele ei, cu gura fără buze deschisă într-un țipăt și cu degetele osoase căutând să se agațe de fustele Liskăi.

Liska găfâie. Apucă un buștean căzut și se ancorează, lovind din toate puterile. Călcâiul ei izbește ceva fragil care se sparge ca o coajă de ou – țipătul care însoțește lovitura îi spune că a nimerit *rusalka*. Demonul o eliberează. După o clipă, apa devine liniștită și tăcută. Liska expiră tremurând și îndrăznește să arunce o privire peste umăr.

Rusalka sare din apă și se agață de șireturile corsetului ei.

Liska nu are timp să țipe. Lumea se cutremură în timp ce fata e smulsă de pe picioare și trântită pe spate în torentul glaciari, și nu mai vede decât bule.

Degete noroioase îi cuprind gâtul.

Teroarea îi strânge măruntaiele Liskăi, în timp ce apa dură a pârâului îi umple nasul, întunericul se închide deasupra și dedesubt, iar ea e trasă în jos, tot mai jos. Pârâul este mult mai adânc decât pare, și, cu toate că vederea îi e încețoșată de apă, observă sclipirile perlate ale oaselor care îi căpтуșesc albia. O cuprinde panica, urmată de un fel de amuzament delirant. *Asta e, atunci, gândește ea. Voi muri și voi deveni un decor înfiorător.*

Totuși, ceva din interiorul ei se împotrivește. Se trezește cu bătaia a o mie de aripi prinse în capcană, care se împing dureros în cutia toracică. Magia, răspunzând panicii ei. Spărgându-i pielea într-o înflorire de lumină orbitoare și luând forma ei obișnuită: fluturi, un nor de fluturi, rotindu-se dezordonat. Explozia de putere o îndeapărtează pe *rusalkă*, dar nu înainte ca unghiile acesteia să zgârie dureros pe gâtul Liskăi. Fata nu pierde nicio clipă: lovește cu piciorul în pieptul demonului, împingându-se spre mal, și iese la suprafață cu un icnet. Tremurând, se târăște pe pietre, abia oprindu-se să scuipe apa împruțită înainte de a se îndrepta pe

scoarța lipicioasă a unui brad. Se uită peste umăr, așteptând să fie urmărită, dar nu vede nimic.

Rusalka a dispărut.

Pădurea e nemișcată.

Liska fuge, împleticindu-se. Nu se oprește, nici măcar atunci când părăsește confortul poienii luminate de lună de lângă pârau. Sudoarea îi acoperă gâtul, iar pulsul îi urlă în ritmul dezgustător al magiei care îi bubuie în piept. Trebuie să fugă departe, departe de acel pârau oribil. Totuși, oricât de departe ar alerga, nu-și poate găsi ușurarea. Sunt poveștile copilăriei ei care prind viață, transformate din coșmaruri în realitate.

Nu-și poate găsi alinarea nici măcar în magia ei. A protejat-o de data asta, da, pentru că a ales să o facă – spre deosebire de ultima dată, când i-a lăsat sânge pe mâini și moarte în urma ei. Nu poate fi niciodată de încredere. Trebuie să-i pună capăt, și asta cât mai curând. Dar unde este floarea?

Ca și cum i-ar fi auzit întrebarea, o formă familiară apare într-un crâng în față, înclinându-și capul cu coarne spre ea. Cerbul! Liska pornește spre el, dar creatura dispare într-un vârtej de ceață.

— Așteaptă! exclamă ea, gâfâind, apoi râde de propria-i nebunie. Faci asta intenționat, nu-i așa?

Nu primește niciun răspuns, doar sunetul propriei respirații sacadate în timp ce se întoarce să supravegheze împrejurimile. Acum se află pe marginea unei râpe puțin adânci, ale cărei laturi se prăbușesc abrupt în fâlcile unei văgăune. În jurul ei sunt nouă copaci ciudați care formează un semicerc, cu trunchiurile bombate de umflături straniu. La prima vedere, umflăturile nu par a fi decât niște noduri, dar, când se uită mai atent, își dă seama că *pulsează*.

Liska își duce mâinile la gură, dându-se înapoi, dar e prea târziu.

Fiecare umflătură se crapă pe mijloc, iar scoarța se desprinde și dezvăluie ochi injectați cu sânge. Ochi umani. Ochi umani care plâng sevă îngălbenită când se fixează asupra fetei.

Pădurea a văzut-o.

Se dă înapoi, dar nu are unde să se ducă. Călcâiul îi alunecă pe buza râpei și, deodată, pământul se prăbușește sub picioarele ei, căci terenul cedează.

Zborul ei e scurt. Picioarele i se lovesc de un lăstar strâmb, iar impactul o aruncă la pământ. Ceea ce urmează e o alunecare necontrolată. Bâjbăie cu disperare după ceva care să-i încetinească prăbușirea, în timp ce genunchii i se târâie brutal peste pietre și crengi ascuțite. Când în sfârșit ajunge jos, se prăbușește pe pământ.

Zace ametită pentru o clipă, o singură clipă tulbure, fără aer, cu trupul îndurerat. Apoi se forțează să se ridice în genunchi, iar mâinile ei ating ceva tare și... complet nepotrivit.

Pietre cubice, așezate una lângă alta.

Speriată, Liska se ridică în picioare. În fața ei, în întuneric, șerpuiește o cărare pavată plină de crăpături, mâncată de mușchi și dezordonată. O privește cu teamă. O parte din ea e ușurată să găsească un semn de civilizație, dar o alta e neliniștită, căci a auzit de drumuri folosite pentru a călători prin pădurea spiritelor, dar acesta pare prea îngust pentru a încăpea chiar și cea mai mică dintre căruțe. Totuși, dacă nu este unul dintre acestea, atunci... unde duce?

Își găsește răspunsul destul de repede. În ciuda mărimii sale, abia dacă observă conacul în întuneric, ascuns între copaci ca un gigant adormit. Oricum, nu este cu adevărat un conac, ci mai degrabă amintirea unuia – ferestre sparte, vopsea care se desprinde și un turn strâmb care abia își mai amintește cum să fie o casă. Totul este îngrădit de un zid de piatră, ascuns după văluri de iederă, și în față are o poartă păzită de statui de cerbi. Poate că poarta a fost